

— Много често. Пъкъ то, дѣдо хаджи, ако не бѣ далъ Господъ да ме ухапе онуй бѣсно куче, надали щѣше да ми стжни крачеца тамъ.

— Е какъ е тамъ, попита дѣдо хаджи Иванъ — голѣмъ градъ, а? хубость. Нагледа ли се? Какво правятъ министеритѣ?

— Абе какво ще правятъ. Нѣматъ работа хората; жѣтва не жѣнатъ, разхождатъ се съ автомобили. Още като слѣзохъ на гарата — куцукъ, куцукъ — потеглихъ къмъ града! — единъ автомобилъ спрѣ. Въ автонобила — единъ очилатъ.

— Качвай се, Пешо! Сѣдай да те повоза безъ пари.

Покачихъ се, и като се намѣстихъ, попитахъ го, кой е милостъта му.

Пешо сложи ржка на устата си:

— Министеръ.

— Хайде холанъ, ами той отъ де ти знае името?

— И азъ туй се чудя я, отъ кжде ми знае името. Като седнахъ, дѣдо хаджи — меко, меко, мекичко, — да ти даде Господъ, дѣдо хаджи, на стари години все на такова нѣщо да се возишъ.

— Аминъ, дай Боже. Ами царя ми, кажи ти мене, видѣ ли го царчето?

— Какъ може? Снощи го срещнахъ. Съ златни ботуши тропа по калдъръма.

— Не! думай!

— Чисто злато. Ходи между народа и приказва съ всѣкиго. Като ме видѣ, отдалечъ ме за приказва. Кой съмъ билъ, отъ кжде съмъ билъ, по каква работа.

— Ами ти?

— Азъ — Пешо. Ела, каже царя, да се почерпимъ по едно кафе. Отбихме се въ едно кафене.